

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/117/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318207809
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1318207809.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: U. Q., Y. O., K.. XX.XX.XXXX, O. Na Z. XXX, O., zastúpená JUDr. Igor Kováčik, advokát, so sídlom Panenská č. 7, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody č. 6, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 315 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.03.2020, č.k. 19C/146/2018-129, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 315 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16.11.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 2, § 3 ods.1, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 16 ods.4, § 17 ods. 1, 2, §18 ods.1, § 25 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 31 ods. 1, 2, § 33 ods. 1,2, § 34 ods. 1,2 zákona č. 71/1967 Zb. správny poriadok (ďalej len „ správny poriadok „), § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že v konaní nebolo sporným, že rozhodnutie R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 10.01.2017 o vyvlastnení pozemkov vo vlastníctve žalobkyne bolo na odvolanie žalobkyne zo dňa 25.01.2017 zrušené rozhodnutím žalovanej č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 15.05.2017. Žalovaná ako dôvod zrušenia rozhodnutia uviedla, že zistila rozpor napadnutého rozhodnutia okresného úradu so všeobecnými záväznými právnymi predpismi. Nebolo sporné ani to, že rozhodnutie Okresného úradu Bratislava č. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 02.08.2017 o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu späťvzatia návrhu na vyvlastnenie zo strany navrhovateľa vyvlastnenia NDS bolo zrušené rozhodnutím žalovanej č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 27.11.2017, tiež na základe žalobkyňou podaného podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo dovolacieho konania zo dňa 04.09.2017. Opätovne žalovaná vo svojom rozhodnutí uviedla, že postupom okresného úradu zostalo nerozhodnuté o žiadosti žalobkyne o náhradu trov konania, pričom absencia tejto povinnosti spôsobuje jeho nezákonnosť a rozhodnutím o zastavení konania bol porušený zákon v ust. § 31 ods. 2 správneho poriadku. Z oznámenia Okresného úradu Bratislava zo dňa 04.08.2017 vyplýva, že žalobkyni oznámil, že na základe udelených súhlasov so späťvzatím návrhov na vyvlastnenie podaných NDS

bolo konanie zastavené a podľa Správneho poriadku sa zastavenie konania iba vyznačilo v spise. O trovách úrad nerozhodoval, návrhu na náhradu trov konania, podľa neho, nebolo možné vyhovieť. Žalobkyňa preto podala aj podnet na preskúmanie rozhodnutí mimo odvolacieho konania, o náhrade trov rozhodnuté nebolo. Pri hodnotení námietky žalovanej v rámci procesnej obrany, že žalobkyňa si nesprávne uplatňuje nárok na náhradu škody z dvoch samostatných rozhodnutí, z dvoch konaní, hoci si mala uplatniť právo na náhradu škody z každého konania samostatne, a teda nie sú splnené procesné podmienky na podanie žaloby podľa zákona, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa odvodzuje svoju náhradu škody z jedného konania, týmto konaním je konanie o návrhu NDS, a.s. na vyvlastnenie pozemkov vo vlastníctve žalobkyne, pričom bolo nesporné, že obe rozhodnutia vydané v tomto konaní boli zrušené, nič na tom nemení ani skutočnosť, že konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu. Vo vzťahu k námietkam žalovanej, že neboli splnené predpoklady na uplatnenie nároku, pretože si žalobkyňa v tomto spore uplatňuje rozdielnu sumu, ako uviedla v návrhu na predbežné prerokovanie súd uviedol, že žalobkyňa v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, citovala obe rozhodnutia a domáhala sa zaplatenia škody spolu vo výške 1303,58 eur. Bolo výlučným právom žalobkyne, ktorá je procesným pánom sporu (*dominus litis*), či sa v spore bude domáhať rovnakej výšky škody ako požadovala v návrhu na predbežné prerokovanie, alebo si uplatní menšiu výšku. Majúc za preukázanú existenciu nezákonných rozhodnutí, preskúmal súd prvej inštancie existenciu príčinnej súvislosti so vznikom uplatnenej škody. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že žalobkyňa ako vlastníčka pozemkov uhradila náklady na znalečné znalca H.. R. S. za znalecký posudok. Ustálil, že žalobkyni by nevznikli náklady na trovy právneho zastúpenia a za vyhotovenie znaleckého posudku, pokiaľ by nedošlo k zrušeniu nezákonných rozhodnutí orgánu verejnej moci. Vzniknutá škoda je teda v priamej príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami orgánu verejnej moci. Vzhľadom na to, že žalobkyňa si v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami uplatnila náhradu škody pozostávajúcu z odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhradu za stratu času - znalečné za vypracovanie znaleckého posudku H.. R. S. v sume 275 eur, odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhradu za stratu času - znalečné za vypracovanie doplnenia znaleckého posudku H.. R. S. v sume 40 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že správny orgán prvého stupňa t.j. Okresný úrad Bratislava -odbor výstavby a bytovej politiky v oboch svojich rozhodnutiach zo dňa 10.01.2017 a 02.08.2017 pochybil, keď o uplatnenom nároku na náhradu trov konania nerozhodol. Nestotožnil sa s interpretáciou orgánom verejnej správy aplikovanej právnej normy - § 31 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej „Správny poriadok“). Z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, ako aj prvostupňového orgánu vyplýva, že oba orgány verejnej správy v zásade správne považovali uplatnenú sumu (titulom trov právneho zastúpenia a náhrady za overenie listiny) za trovy konania, a nie za škodu s poukazom na § 31 Správneho poriadku. Ustanovenie § 31 ods. 2 Správneho poriadku umožňuje orgánu verejnej správy uložiť povinnosť tomu účastníkovi konania, ktorý zaviniť trovy konania, aby ich nahradil ostatným účastníkom konania. I keď v správnom konaní sa neuplatňuje zásada úspechu, čo je spôsobené osobitným charakterom správneho konania vo vzťahu orgán verejnej správy a účastník konania, jej prelomením je ustanovenie § 31 ods. 2, ktoré výnimočne pokiaľ sú splnené v zákone uvedené podmienky, umožňuje zaviazat' účastníka konania, ktorý zaviniť trovy na ich náhradu buď správne orgánu alebo aj ďalším účastníkom konania. Predpokladom je vznik takýchto trov zavinením účastníka konania. Súd prvej inštancie sa nestotožnil so žalovanou, že trovy žalobkyne v súvislosti s uplatňovaním nároku, konkrétne trovy za znalecký posudok, nevznikli v danom prípade zavinením účastníka správneho konania teda NDS. Rozhodnutie o náhrade trov konania (aj v administratívnom konaní) tvorí súčasť rozhodnutia vo veci a jeho odôvodnenie treba posudzovať v kontexte celého konania a rozhodnutia. Výklad slova „môže“ pri aplikácii § 31 ods. 2 Správneho poriadku žalovanou porušuje práva žalobcu zaručené v článku 36 ods. 1 Listiny základných ľudských práv, článku 46 ods. 1 a článku 47 ods. 2 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach. Každý sa môže domáhať zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že medzi vydanými nezákonnými rozhodnutiami a uplatnenou škodou existuje príčinná súvislosť. Čo sa týka výšky škody, tú súd nepovažoval za spornú, nakoľko jej výšku žalobkyňa preukázala listinnými dôkazmi už pri podaní žaloby a žalovaná ju v priebehu sporu žiadnym spôsobom nerozporovala. Preto zaviazal žalovanú na zaplatenie vyčíslenej škody vo výške 315 eur. Námietky žalovanej, že náklady vynaložené na vypracovanie znaleckého posudku neboli účelne vynaložené, nakoľko bolo možné rozpor v hodnote nehnuteľností riešiť aj iným spôsobom ako vypracovaním znaleckého posudku (prizvaním nestranného znalca na ústne pojednávanie v rámci vyvlastňovacieho konania, kde by rozpor bol odstránený), súd vyhodnotil ako nedôvodné. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že nebolo potrebné vyhotovovať znalecký posudok a rozpory bolo možné odstrániť prizvaním nestranného znalca

na ústne pojednávanie v rámci vyvlastňovacieho konania, kde by rozpor bol odstránený, súd navyše poukazuje na ust. § 33 ods. 1 Správneho poriadku, ktoré výslovne zakotvuje právo účastníka správneho konania navrhovať a predkladať dôkazy, keď posúdenie otázky hodnoty vyvlastňovaných pozemkov je výsostne odbornou otázkou, ktorej zodpovedanie spadá do náplne činnosti znalca, a teda nie je možné považovať náklady na vyhotovenie znaleckého posudku za neúčelne vynaložené. Majúc za preukázané, že žalobkyňa splnila zákonom požadovanú podmienku a pred podaním žaloby požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie nároku žiadosťou zo dňa 14.06.2018, priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 315 eur od 16.11.2018 až do zaplatenia.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná dôvodiac § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p.. Mala za to, že sa súd v odôvodnení rozsudku vôbec alebo nedostatočne nevysporiadal s jej námietkami, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Uviedla, že k obojm námietkam ohľadom nesplnenia procesných podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (ad a)) súd v rozsudku (body 43. a 44. rozsudku) len konštatoval, že sa s týmito tvrdeniami nestotožňuje, pričom vôbec neuvádza ako sa vysporiadal s dikciou zákona, uvedenou v § 6 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., druhá veta. Jej najpodstatnejšou námietkou bola odlišná úprava úhrady trov konania v správnom konaní a v súdnom konaní, kedy úhrada trov konania v správnom konaní je založená na princípe solidarity a nie na princípe úspešnosti, s ktorou sa súd v rozhodnutí nezaoberal vôbec, na základe čoho nie je možné považovať odôvodnenie rozsudku za dostatočné. Podľa § 31 ods. 1 správneho poriadku, trovy konania, ktoré vznikli správnomu orgánu, znáša tento orgán. Trovy, ktoré v konaní vznikli účastníkovi konania, znáša účastník. Trovy, ktoré v konaní vznikli zúčastnenej osobe, znáša zúčastnená osoba. Podľa jej názoru rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kedy súd vyhodnotil, že sú splnené podmienky na uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., napriek vzneseným námietkam. Namietala nesprávne závery súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že v predmetnej veci existuje príčinná súvislosť medzi tvrdou škodou a nezákonnými rozhodnutiami (bod 41., 48. rozsudku). Existencia príčinnej súvislosti a vznik práva na náhradu škody je nevyhnutná, a to bez zreteľa na to, či povinnosť na náhradu škody je založená na princípe zavinenia, alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Vychádzala sa z toho, že protiprávnosť musí byť jednou z hlavných príčin vzniku škody, nemôže byť vedľajšou príčinou. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu. Nestačí len pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz jej existencie. Dôkazné bremeno týkajúce sa príčinnej súvislosti zaťažuje vždy poškodeného. Mala za to, že príčinou vzniku tvrdenej škody bolo dobrovoľné rozhodnutie žalobkyne predkladať dôkazy a dať sa právne zastúpiť, pričom zákon jednoznačne ustanovuje, že tieto náklady je povinná sama znášať (princíp solidarity trov konania v správnom konaní). Uviedla, že o trovách správneho konania, ktoré predstavujú uplatnenú škodu, bolo právoplatne rozhodnuté správnym orgánom v rozhodnutí č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018, na základe uplatnenia princípu solidarity, tak, že náhrada trov konania nebola priznaná žiadnemu účastníkovi konania (každý účastník konania teda znášal svoje trovy). Rozhodnutie č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018 je stále právoplatné, nedošlo k jeho zrušeniu, a teda je v rozpore s princípom právnej istoty, aby trovy konania, nepriznané žalobkyni v správnom konaní, boli priznané v inom konaní. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu žalovanej konštatovala, že súd prvej inštancie postupoval počas celého sporu správnym procesným postupom a žalovanej umožnil uskutočniť všetky jej patriace procesné práva a v spore nedošlo ku žiadnemu porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesúhlasila s námietkami žalovanej, že neboli splnené predpoklady na uplatnenie nároku, pretože si žalobkyňa v tomto spore uplatňuje rozdielnú sumu, ako uviedla v návrhu na predbežné prerokovanie. Nebolo sporné, že listom zo dňa 05.11.2018 sa obrátila na žalovanú so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, citovala obe rozhodnutia a domáhala sa zaplatenia škody spolu vo výške 1303,58 eur. Žalovaná v odpovedi na jej žiadosť konštatovala, že v danom prípade bola splnená jedna z požiadaviek pre uplatnenie náhrady škody, nakoľko obe rozhodnutia boli zrušené pre rozpor so zákonom. Je preto výlučným právom žalobkyne, ktorá je procesným pánom sporu (dominus litis), či sa v spore bude domáhať rovnakej výšky škody

ako požadovala v návrhu na predbežné prerokovanie, alebo si uplatní menšiu výšku. Jej legitímne právo žalovať a uplatňovať si náhradu škody pred súdom je v jej plnej dispozícii, ako i rozhodnutie, v akom rozsahu si bude vzniknutú škodu od zodpovednostného subjektu v súdnom konaní vymáhať. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, ako aj prvostupňového orgánu vyplýva, že oba orgány verejnej správy v zásade správne považovali uplatnenú sumu (titulom trov právneho zastúpenia a náhrady za overenie listiny) za trovy konania, a nie za škodu s poukazom na § 31 Správneho poriadku. Rozhodnutie o náhrade trov konania (aj v administratívnom konaní) tvorí súčasť rozhodnutia vo veci a jeho odôvodnenie treba posudzovať v kontexte celého konania a rozhodnutia. Je nepochybné, že ak by bolo konanie o vyvlastnení vedené pred Okresným úradom Bratislava, Odboru výstavby a bytovej politiky, so sídlom I.Á. XX, O. v súlade so zákonom, žalobkyňa by nebola nútená uplatňovať v tomto konaní obranu, nenastala by situácia, že by potrebovala právne poradenstvo pri uplatňovaní svojich práv a nebolo by potrebné ani dokazovanie preukazujúce hodnotu predmetných nehnuteľností. Práve konanie o vyvlastnení a vydané nezákonné rozhodnutia v rámci tohto konania vyvolalo potrebu obstarania právnych služieb a s tým súvisiace náklady. Tvrdenie žalovanej o tom, že náhradu škody spôsobenej moci v správnom konaní bolo zrušené, je nedôvodné, v rozpore s účelom zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), ako aj v rozpore so zásadami dobrej verejnej správy. V prípade, že by poškodenému neprináležala náhrada škody v zmysle zákona č. 514/2003 v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným správnym orgánom prvého stupňa zrušeným pre jeho rozpor so zákonom iba z dôvodu, že správne rozhodnutie vydané správnym orgánom druhého stupňa v tom istom správnom konaní nebolo zrušené, došlo by k neprípustnej situácii, kedy by správny orgán prvého stupňa mohol „donekonečna“ vydávať nezákonné prvostupňové rozhodnutia, ktoré by boli orgánom druhého stupňa zrušené bez toho, aby poškodenému bola poskytnutá náhrada škody v zmysle zákon č. 514/2003 Z.z.. Akékoľvek rozdeľovanie predmetného vyvlastňovacieho konania na konanie pred prvostupňovým správnym orgánom a na konanie pred druhostupňovým orgánom je zo strany žalovanej bezpredmetné, v rozpore so zásadou jednotnosti správneho konania, v rozpore s účelom zákon č. 514/2003 a je ústavne neakceptovateľné. Mala za to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce (komplexné), riadne a presvedčivé a súčasne dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, Uznesenie Najvyššieho súdu SR, spis. zn. 2Cdo/238/2008 zo dňa 30. novembra 2009). Vyvlastňovacie konanie ako druh správneho konania je, okrem iného, ovládané aj zásadou jednotnosti správneho konania, podľa ktorej platí, že správne konanie na prvom stupni a odvolacie konanie tvoria jeden nedeliteľný celok (napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Sžhu/1/2009 zo dňa 30.12.2013) Pri aplikácii vyššie uvedeného na predmetné vyvlastňovacie konanie je zrejmé, že vyvlastňovacie konanie vedené pred Okresným úradom Bratislava ako prvostupňovým správnym orgánom, odvolacie konanie vedené pred Ministerstvom dopravy a výstavby SR ako druhostupňovým správnym orgánom, ako aj následné (opätovné) konanie vedené pred Okresným úradom Bratislava ako prvostupňovým správnym orgánom, ako aj následné konanie vedené pred Ministerstvom dopravy a výstavby SR, v ktorom došlo ku zrušeniu rozhodnutia o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu nezákonnosti je jediným nedeliteľným správnym konaním tvoriacim jeden celok, v ktorom jej bola spôsobená škoda v celkovej výške špecifikovanej v podanej žalobe, ktorú súd prvej inštancie správne právne posúdil a jej aj priznal.

6. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaná vyjadрила podaním zo dňa 16.06.2020 a uviedla, že rozhodnutie Okresného úradu Bratislava (ďalej aj „OÚ Bratislava“) č. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 10.01.2017 o vyvlastnení pozemkov vo vlastníctve žalobkyne (ďalej len „rozhodnutie o vyvlastnení“), bolo zrušené rozhodnutím žalovanej č. 15779/2017/SV/31520 zo dňa 15.05.2017 (ďalej len „zrušujúce rozhodnutie 1“). Rozhodnutie o vyvlastnení však bolo zrušené podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v rámci odvolacieho konania. Mal tak za to, že súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Rozhodnutie o vyvlastnení tak nikdy nenadobudlo právoplatnosť a bolo odvolacím orgánom - Ministerstvom dopravy a výstavby Slovenskej republiky zrušené a vec sa vrátila OÚ BA na nové prejednanie a rozhodnutie. Podľa nej preto nie je splnená podmienka podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Rozhodnutie č. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 02.08.2017 o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu späťvzatia návrhu na vyvlastnenie zo strany navrhovateľa vyvlastnenia - NDS (ďalej len „rozhodnutie o zastavení konania“), bolo zrušené rozhodnutím žalovaného č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 27.11.2017 (ďalej len „zrušujúce rozhodnutie 2“). Rozhodnutie o zastavení vyvlastňovacieho konania bolo zrušené zrušujúcim rozhodnutím 2 ako nezákonné z dôvodu, že OÚ BA nerozhodol o žiadosti

žalobkyne o náhradu trov konania zo dňa 16.06.2017 (nie, že žalobkyni nepriznal náhradu trov konania). Proti rozhodnutiu o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu späťvzatia návrhu mohol byť podaný podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku, pretože v prípade rozhodnutí o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. b) správneho poriadku, pričom proti takémuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie podľa § 30 ods. 2 správneho poriadku. OÚ BA sa teda vec vrátila na nové prejednanie a rozhodnutie. O trovách správneho konania, ktoré predstavujú uplatnenú škodu, bolo právoplatne rozhodnuté až v rozhodnutí č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018, ktoré nebolo pre nezákonnosť zrušené, a tak je toto rozhodnutie stále právoplatné. Predmetnú skutočnosť však žalobkyňa opomenula vo svojej žalobe uviesť. Na základe vyššie uvedených skutočností uviedla, že žalobkyňa žaluje nesprávne rozhodnutie, nakoľko o trovách konania nebolo definitívne rozhodnuté rozhodnutím o zastavení konania, ale rozhodnutím č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018. Aj keby žalobkyňa žalovala správne rozhodnutie, t.j. rozhodnutie č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018, ani v takomto prípade by nebola splnená podmienka upravená v ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o trovách konania nebolo zrušené pre nezákonnosť. Rozhodnutím je výrok, ktorým sa rieši porucha v právnom vzťahu alebo sa zisťuje danosť alebo obsah právneho pomeru, alebo sa právny pomer zakladá, mení, či zrušuje, alebo sa ukladá zodpovednosť. Rozhodnutím je vždy len výrok vydaný v konkrétnej veci a adresovaný individualizovaným subjektom. Základom zodpovednosti je len tá časť rozhodnutia, ktorá nadobúda právoplatnosť, a teda stáva sa konkrétne zaväzujúcou normou; touto časťou rozhodnutia je výrok. Je preto nepochybné, že výrok rozhodnutia o zastavení konania nebol výrokom o trovách konania, a keďže k vysloveniu takéhoto výroku v citovanom rozhodnutí o zastavení konania ani nedošlo, nemohlo rozhodnutie v absentujúcom výroku o trovách konania nadobudnúť právoplatnosť a následne byť pre jeho nezákonnosť zrušené. Ak správny orgán ukladá trovy konania účastníkom konania, uvedie to vo výroku rozhodnutia vo veci samej. Je však oprávnený vydať o tom aj samostatné rozhodnutie. Proti rozhodnutiu o uložení trov konania je prípustné odvolanie s odkladným účinkom. O povinnosť nahradiť trovy konania môže správny orgán rozhodnúť aj bez návrhu. Najvyšší súd SR, sp. zn.: 1 So 203/2011: „Rozhodnutie o trovách správneho konania nemusí byť súčasťou rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej; správny orgán ho môže vydať aj po rozhodnutí vo veci samej. Ak správny orgán o trovách konania nerozhodol, chýba predmet súdneho prieskumu podľa § 244 OSP a súd musí konanie v danej veci zastaviť.“ Obdobne je tento spôsob rozhodovania o trovách konania upravený aj v civilnom sporovom konaní, § 262 ods. 1 C.s.p., kde o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vo svojom rozhodnutí č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 27.11.2017 správne konštatovala, že v dikcii ust. § 31 ods. 2 správneho poriadku, ak správny orgán ukladá trovy konania účastníkom konania, uvedie to vo výroku rozhodnutia vo veci samej; je však oprávnený vydať o tom aj samostatné rozhodnutie. Avšak z predloženého spisového materiálu, vo veci podaného podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ako ani z odôvodnenia rozhodnutia o zastavení konania nezistil, že by OÚ BA vec rozdelil a o žiadosti o náhradu trov konania vydal samostatné rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené mohla sekcia výstavby žalovanej postupovať vo veci tým spôsobom, že mohla potvrdiť rozhodnutie OÚ BA o zastavení konania, ale súčasne vyzvať OÚ BA na vydanie samostatného rozhodnutia o trovách konania. Napriek tomu, že k takémuto postupu nedošlo, čo nespôsobuje jeho nezákonnosť, resp. nesprávnosť, k rozhodnutiu o trovách konania došlo až rozhodnutím č. R.-O.-R.-XXXX/XXXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018, ktoré ako sme už uvádzali nebolo zrušené pre nezákonnosť a preto by v prípade jeho žalovania ani ono nespĺňalo podmienky podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu uviedla, že žalobkyňa v návrhu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.06.2018 požadoval náhradu škody v celkovej výške 1 303,58 eur, ktoré si uplatnila v súvislosti s namietanými nezákonnými rozhodnutiami vydanými OÚ Bratislava v konaní o vyvlastnení pozemkov vo vlastníctve žalobkyne v prospech spoločnosti Národná diaľničná spoločnosť, a. s., so sídlom P. D. XX, XXX XX O. (ďalej len „NDS“). Suma uvedená v žalobe sa teda odlišuje od tej, ktorá bola prerokovaná na základe žiadosti zo dňa 14.06.2018, pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Vzhľadom na skutočnosť, že „riadne predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je procesnou podmienkou na uplatnenie nároku na súde“ (Uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 567/2014), čo v tomto prípade nebolo splnené, mala za to, že neboli splnené procesné podmienky na podanie žaloby. Upozornila na tú skutočnosť, že z predložených faktúr vyplýva, že faktúry za poskytovanie právnych služieb žalobkyňa uhradila v rokoch 2016 - 2017 a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podala až v roku 2018, t.j. v roku, kedy musela jednoznačne vedieť výšku uhradenej „škody“ a túto si aj preukázať. Je preto nepochybné, že žalobkyňa

si nielenže žalobou uplatnila náhradu škody, ktorá nebola predbežne prerokovaná, ale najmä to, že v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody si uplatnila sumu vo výške, ktorá jej podľa doložených faktúr za jednotlivé úkony neprináležala. Predmetnej skutočnosti si žalobkyňa musela byť vedomá, a preto takéto konanie možno považovať za špekulatívne. K náhrade trov právneho zastúpenia uviedla, že v konaniach, ktoré vyvlastňovacie orgány vedú podľa v tom čase príslušných ustanovení vzťahujúcich sa na vyvlastnenie, nemá účastník konania zákonom stanovenú povinnosť byť zastúpený advokátom. Pokiaľ účastník správneho konania využije služby právneho poradenstva, urobí tak na základe vlastného uváženia. Správny poriadok je založený na solidarite úhrady trov konania. Trovy, ktoré vznikli správne mu orgánu, uhrádza správny orgán, trovy vzniknuté účastníkom konania znášajú účastníci a trovy, ktoré vznikli zúčastnenej osobe, znáša zúčastnená osoba. Ak sa účastník konania alebo zúčastnená osoba dá v správnom konaní zastupovať, náklady spojené s právnym zastúpením znáša výlučne osoba, ktorá sa dala zastúpiť. Zákon č. 514/2003 Z. z. síce priznáva náhradu trov konania, resp. trov právneho zastúpenia, avšak musia byť účelne vynaložené. Žalobkyňa účelnosť vynaložených trov konanie nepreukázala, nakoľko, kým v správnom súdnom konaní musí byť dotknutá osoba povinne zastúpená advokátom, v správnom konaní takáto všeobecná zákonná povinnosť nejestvuje. Je vecou dotknutej osoby, či sa v ňom advokátom zastupovať dá na základe zmluvy, a uplatňované trovy právneho zastúpenia sa tak javia ako nadbytočné. Žalobkyňa vo svojich písomných vyjadreniach uvádzala, že podľa znaleckého posudku NDS hodnota vyvlastňovaných pozemkov v jeho vlastníctve bola vo výške 4,25 eur/m², pričom znalecký posudok vypracovaný H.. S. stanovil hodnotu dotknutých vyvlastňovaných pozemkov vo výške 67,28 eur/m². Na základe uvedeného žalobkyňa odôvodnila potrebu vlastného znaleckého posudku, ktorý doložila do vyvlastňovacieho konania, pričom jej mala vzniknúť škoda z nákladov na jeho vypracovanie vyčíslených vyššie. Podľa § 112 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov v spojení s § 30 písm. d) vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, vyvlastiteľ priloží k návrhu na vyvlastnenie návrh náhrady za vyvlastňovaný pozemok, pričom podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona, ak sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytuje v peniazoch, určuje sa jej primeranosť podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom. Podľa ustanovenia § 8 ods. 3 zákona NR SR č. 129/1996 Z. z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá ak v konaní nedôjde medzi účastníkmi k dohode o náhrade za vyvlastnenie, správny orgán v rozhodnutí o vyvlastnení určí náhradu za vyvlastnenie v sume zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom. S požiadavkou na vyššiu náhradu za vyvlastnenie odkáže vyvlastneného bez prerušenia konania na súd. Požiadavku na vyššiu náhradu voči stavebníkovi možno uplatniť na súde v lehote do jedného roka odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení, inak toto právo zanikne. Stavebník diaľnice je povinný určiť náhradu za vyvlastnenie vyplatiť vyvlastnenému do 21 pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení stavebníkovi. Vzhľadom na vyššie uvedené mala za to, že z hľadiska účelnosti nebolo vôbec nutné predkladať v konaní o vyvlastnenie nový znalecký posudok a už vôbec nie jeho doplnenie. Odlíšny znalecký posudok má význam predložiť až v konaní na súde, ktorý následne rozhodne o výške náhrady za vyvlastnenie. Vyššie uvedený postup bol aj okresným úradom vo vyvlastňovacom konaní dodržaný, tak ako to vyplýva z rozhodnutia o vyvlastnení. Podľa § 33 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. V súvislosti s uvedeným konštatuje, že účastník konania má právo navrhovať a predkladať dôkazy do konania. Keď účastník konania toto právo využije, tak za určitých podmienok je povinný náklady na zaobstaranie takýchto dôkazov znášať v súlade s § 31 ods. 1 správneho poriadku. V tejto súvislosti však za vzniknuté náklady uplatňované žalobkyňou vo forme výdavkov za vypracovanie znaleckého posudku a jeho aktualizáciu v predmetnom právnom/vyvlastňovacom konaní vypracovanom H.. S. nemožno vyvodzovať zodpovednosť štátu a požadovať náhradu škody, pretože nejde o účelne vynaložené trovy konania s poukazom na uvádzané skutočnosti. Nakoľko jedinou a priamo príčinou vzniku škody v tomto prípade teda mohlo byť len vydanie rozhodnutia o zastavení konania a trovách konania, ktoré však nebolo pre nezákonnosť zrušené a tak si žalobkyňa nemohla uplatňovať náhradu škody z titulu tohto rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu si preto uplatňuje náhradu škody z rozhodnutia o zastavení konania, ktorým však o trovách konaniach rozhodnuté nebolo a preto v tomto prípade absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Rozhodnutie o trovách konania v rámci rozhodnutia o zastavení konania nie je právne nárokovateľné, a preto skutočnosť, že OÚ BA v rozhodnutí o zastavení konania nerozhodol o trovách konaniach nemohla spôsobiť vznik škody na strane žalobkyne,

nakoľko o trovách konania rozhodol OÚ BA v ďalšom rozhodnutí. Absencia príčinnej súvislosti medzi škodou a „nezákonným“ rozhodnutím o zastavení konania je vzhľadom na uvedené nepochybná. Vzhľadom na to, že jediným právoplatným rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť tak, ako to predpokladá § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., bolo rozhodnutie o zastavení konania, a podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, žalobkyňa by si bola oprávnená uplatňovať náhradu škody len za úkony právneho zastúpenia, ktoré vykonala vo vzťahu k rozhodnutiu o zastavení konania, t.j. za vyjadrenie ku späťvzatiu návrhu na vyvlastnenie a uplatnenie trov správneho konania a za podnet na preskúmanie Druhého nezákonného rozhodnutia mimo odvolacieho konania, avšak aj to len v prípade, ak by sa v predmetnom rozhodnutí rozhodlo o trovách konania, k čomu však nedošlo. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

7. K vyjadreniu žalovanej žalobkyňa uviedla, že sa v plnom rozsahu prídŕža všetkých tvrdení uvedených v podanej žalobe a v písomných vyjadreniach. V zmysle kontradiktórnosti súdneho konania, ako aj sudcovskej koncentrácie konania mala za to, že prostriedky procesnej obrany uvedené vo vyjadrení žalovanej nie sú uplatnené zo strany žalovanej včas, preto by na ne ako ako novoty, nemal súd prihliadať. Tvrdenie žalovanej o tom, že náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak posledné rozhodnutie orgánu verejnej moci v správnom konaní bolo zrušené, je nedôvodné, v rozpore s účelom zák. č. 514/2003 Z.z., ako aj v rozpore so zásadami dobrej verejnej správy. V prípade, že by poškodenému neprináležala náhrada škody v zmysle cit. zákona v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo zrušené v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (odvolaní), došlo by ku neprípustnej situácii, kedy by orgán verejnej moci mohol „donekonečna“ vydávať nezákonné prvostupňové rozhodnutia, ktoré by bolo v rámci odvolacieho konania zrušené nadriadeným orgánom bez toho, aby poškodenému bola poskytnutá náhrada škody v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu. Pri zohľadnení zmyslu a účelu Zákona o zodpovednosti za škodu a článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nevyžaduje sa výlučne formálne zrušenie (zmena) právoplatného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky je nutné vykladať extenzívne. Akceptácia názoru, že zodpovednosť štátu za škodu by bola daná iba a výlučne v prípade právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené na základe iného opravného prostriedku než je riadny opravný prostriedok a bez posúdenia všetkých skutočností týkajúcich sa konania vedúceho ku vydaniu nezákonného rozhodnutia, by bola výkladom formalistickým, reštriktívnym a ústavne nekonformným, nakoľko už samotné správne konanie v predmetnej veci (konanie o vyvlastnení) vyvolalo vznik majetkovej škody na jej strane. Mala za to, že tvrdenie žalovanej o tom, že posledné rozhodnutie orgánu verejnej moci (rozhodnutie R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018) nebolo zrušené a z tohto dôvodu nemá nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., je formalistické a odporujúce zmyslu i účelu zákonnej aj ústavnej ochrany práva na náhradu škody pri výkone verejnej moci. Vyššie uvedené skutočnosti navyše výslovne potvrdilo priamo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky v písomnom Oznamení o neuspokojení nároku žalobkyne na náhradu škody doručenom žalobkyni : „ W. S., Ž. B. P. V. O. W. X. G. V. pre T. K. Š. G. I. Y. okresného Ú. Č.. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ G. P. XX.XX.XXXX U. Č.. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ G. P. XX.XX.XXXX, V. P. XX.XX.XXXX, R. G. pre Y. W. G..“ Je teda zrejmé, že vyvlastňovacie konanie vedené pred OÚ Bratislava ako prvostupňovým správnym orgánom (v rámci ktorého došlo ku vydaniu nezákonného Rozhodnutia o vyvlastnení č. R.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 10.01.2017) a odvolacie konanie vedené pred Ministerstvom dopravy a výstavby SR ako druhostupňovým správnym orgánom (v rámci ktorého došlo ku zrušeniu Rozhodnutia o vyvlastnení, a to rozhodnutím MDaVSR č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 15.05.2017), ako aj následné konanie vedené pred OU Bratislava ako prvostupňovým správnym orgánom (v ktorom došlo ku vydaniu Rozhodnutia o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu späťvzatia návrhu na vyvlastnenie spis. zn. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 02.08.2017, právoplatného dňa 02.08.2017 zo strany navrhovateľa vyvlastnenia - NDS, ktoré nebolo žalobcovi doručené, ale iba oznámené všeobecným listom doručeným poštou dňa 10.08.2017), ako aj následné konanie vedené pred Ministerstvom dopravy a výstavby SR, v ktorom došlo ku zrušeniu Rozhodnutia o zastavení vyvlastňovacieho konania z dôvodu nezákonnosti, a to rozhodnutím MDaVSR č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX zo dňa 27.11.2017, je jediným nedeliteľným správnym konaním tvoriacim jeden celok, v ktorom jej bola spôsobená škoda v celkovej výške špecifikovanej v podanej žalobe. Vyvlastňovacie konanie bolo ukončené rozhodnutím OU BA o zastavení vyvlastňovacieho konania spis. zn. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018, ktorým bolo vyvlastňovacie konanie opätovne zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu na vyvlastnenie a súčasne bolo rozhodnuté o tom, že sa jej nepriznáva

žiadna náhrada trov vyvlastňovacieho konania - toto rozhodnutie však nie je predmetom podanej žaloby a titulom tohto rozhodnutia si neuplatňuje žiadnu náhradu škody. Rozhodnutie nebolo jej právnomu zástupcovi ani jej žiadnym spôsobom oznámené ani doručené. O vydaní Rozhodnutia sa jej právny zástupca dozvedel až dňa 18.05.2018, kedy telefonicky kontaktoval zodpovedného zamestnanca OU BA a informoval sa o stave konania. Akékoľvek rozdeľovanie predmetného vyvlastňovacieho konania na konanie pred prvostupňovým správny orgánom a na konanie pred druhostupňovým orgánom je zo strany žalovanej bezpredmetné, v rozpore so zásadou jednotnosti správneho konania, v rozpore s účelom zákona č. 514/2003 Z.z. je ústavne neakceptovateľné. Považovala za potrebné uviesť, že uplatneniu nároku na náhradu škody z dvoch nezákonných rozhodnutí v konkrétnom prípade nikdy nebránili a v súčasnosti ani nebránia žiadne zákonné dôvody, nakoľko ide o nezákonné rozhodnutia vydané tým istým orgánom verejnej moci (Okresným úradom Bratislava, Odborom výstavby a bytovej politiky, so sídlom I. XX, XXX XX O.), obe rozhodnutia boli vydané v tom istom správnom konaní (spis. zn. R.-R.-XXXX/XXXX/GRJ), obe rozhodnutia sa týkajú tých istých účastníkov správneho konania (navrhovateľ vyvlastnenia: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., vlastník vyvlastňovaných pozemkov : žalobkyňa), pričom obe nezákonné rozhodnutia boli zrušené pre ich nezákonnosť práve Ministerstvom dopravy a výstavby Slovenskej republiky. Práve naopak, uplatňovanie celej škody v jednom predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, ako aj v jednom sporovom konaní je správny a zákonným postupom. V predmetnom konaní si uplatňuje nárok na náhradu škody z tých istých dôvodov (titulov) ako boli predbežne prerokované, avšak v nižšej sume, než boli predbežne prerokované, t. j. v tomto konaní domáha nižšej náhrady škody než bola predbežne prerokovaná. Zákon č. 514/2003 Z.z. priamo v § 18 ods. 1 a ods. 3 stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Vzhľadom na skutočnosť, že sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle príslušných ustanovení cit. zákona, jej nárok je potrebné posúdiť v zmysle príslušných ustanovení cit. zákona a nie podľa ustanovení Správneho poriadku tak, ako je uvedené vo vyjadrení žalovanej. Všetky vynaložené trovy správneho (vyvlastňovacieho) konania, ktoré jej vznikli v správnom (vyvlastňovacom) konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie sú jednoznačne trovami, ktoré boli účelne vynaložené v zmysle § 18 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko všetky tieto úkony boli vykonané za účelom ochrany jej práva v správnom konaní, boli nevyhnutné a súčasne ide o úkony, ktoré mohli viesť ku náprave protiprávneho (nezákonného) stavu. NDS však neurčila náhradu za jej vyvlastňované pozemky podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom, za ktorú sa musí považovať cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite, nakoľko znalecký posudok č. 146/2015 vypracovaný dňa 27.07.2015 Ústavom stavebnej ekonomiky, s.r.o. (ďalej len „Znalecký posudok objednaný NDS“): bol vypracovaný vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty Pozemkov použitím iba a výlučne metódy polohovej diferenciacie, neobsahuje stanovenie ceny Pozemkov použitím porovnávacej metódy, t.j. v Znaleckom posudku objednanom NDS úplne absentuje porovnanie ceny rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami Stavebného zákona a Zákona o urýchlenní výstavby diaľnic; vychádza z ničím nepreukázaného konštatovania, že v predmetnej veci nie sú k dispozícii dostatočne preskúmateľné právne podklady od prevodov a prechodov pozemkov v danom mieste a čase potrebné pre stanovenie ceny Pozemkov porovnávacou metódou. Mala za to, že na účely Stavebného zákona a Zákona na urýchlenní výstavby diaľnic sa za trhovú cenu pozemkov považuje a musí považovať cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite, pričom táto trhovú cenu má byť určená znaleckým posudkom. Zo Znaleckého posudku objednaného NDS však žiadnym spôsobom nevyplývalo, či cena za pozemky určená metódou polohovej diferenciacie zodpovedá trhovej cene pozemkov tak, ako je to výslovne vyžaduje Stavebný zákon a Zákon na urýchlenní výstavby diaľnic. Stavebný zákon, ako aj Zákon na urýchlenní výstavby diaľnic výslovne predpokladá, že pri určovaní primeranej náhrady za vyvlastnenie bude správny orgán postupovať podľa trhovej ceny inej nehnuteľnosti, a to rovnakej alebo porovnateľnej, teda nielen z polohy a umiestnenia Pozemkov, o vyvlastnení ktorých sa koná. skutočnosť, že všeobecná hodnota pozemkov bola určená Znaleckým posudkom objednaným NDS, sama o sebe nezabavuje správny orgán povinnosti postupovať v súlade so zásadou zákonnosti a zistiť skutočný stav týkajúci sa primeranej náhrady za vyvlastňované pozemky. Bola presvedčená, že analýza porovnateľných kúp v znaleckom posudku na účely vyvlastňovacieho konania nesmie za žiadnych okolností chýbať - znalec by mal stanovenie trhovej ceny pozemkov oprieť o porovnanie ceny za 1m² z viacerých predávaných a porovnateľných

nehnutelností. Keďže Znalecký posudok predložený NDS vo vyvlastňovacom konaní mal vyššie uvedené závažné nedostatky (a stanovil hodnotu pozemkov vo výške 4,02 eur/m²), bola za účelom svojej právnej ochrany vo vyvlastňovacom konaní odkázaná na zabezpečenie vlastného znaleckého posudku spĺňajúceho všetky zákonné náležitosti na jeho použitie vo vyvlastňovacom konaní (ktorý stanovil hodnotu pozemkov vo výške 67,24 eur/m²). V prípade, ak by si neobstarala vlastný znalecký posudok, boli by jeho pozemky vyvlastnené za nezákonnú a neústavnú výšku náhrady. Až z Rozhodnutia R.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 10.01.2017 o vyvlastnení pozemkov sa dozvedela, že vo vyvlastňovacom konaní došlo ku doplneniu návrhu na vyvlastnenie zo strany NDS a tiež aj o tom, že NDS predložila nový znalecký posudok č. 88/2016. O týchto skutočnostiach nebola zo strany správneho orgánu žiadnym spôsobom upovedomená, nebola jej daná možnosť k tomuto doplneniu návrhu na vyvlastnenie ani ku ZP č. 88/2016 možnosť vyjadriť sa a uplatniť svoje návrhy. Keďže v správnom konaní bol zo strany NDS predložený nový (ďalší) znalecký posudok, bola za účelom svojej právnej ochrany vo vyvlastňovacom konaní odkázaná na zabezpečenie doplnenia (aktualizácie) vlastného znaleckého posudku, ktorým bola objektívne a aktuálne potvrdená hodnota vyvlastňovaných pozemkov vo výške 67,24 eur/m² - v prípade, ak by si neobstarala doplnenie (aktualizáciu) vlastného znaleckého posudku, boli by jej pozemky vyvlastnené za nezákonnú a neústavnú výšku náhrady a nemohla by správnomu orgánu preukázať objektívnym spôsobom aktuálnu hodnotu pozemkov. Uviedla, že medzi nezákonnými rozhodnutiami a škodou v podobe trov právneho zastúpenia a trov znaleckého je daná priama vecná príčinná súvislosť, pretože pokiaľ by orgán verejnej moci postupoval v súvislosti s návrhom na vyvlastnenie pozemkov v jej vlastníctve v súlade so zákonom, nemala by dôvod dať sa právne zastúpiť advokátom a uhrádzať s tým spojené trovy právneho zastúpenia, ako ani objednať si vypracovanie znaleckého posudku a jeho aktualizáciu a uhrádzať s tým spojené trovy znaleckého. Upriamila pozornosť na skutočnosť, že vyvlastňovacie konanie ako druh správneho konania je ovládané zásadou jednotnosti správneho konania, podľa ktorej platí, že správne konanie na prvom stupni a odvolacie konanie tvoria jeden nedeliteľný celok /napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Sžphu/1/2009 zo dňa 30.12.2013/.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je podané dôvodne.

9. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

10. Vo vzťahu k žalovanej uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) C.s.p. (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza. Uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný sporový poriadok) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická,

vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila žalovanej realizáciu jej procesných práv a ktorá by jej zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní. Súd prvej inštancie pri prejednaní veci postupoval v súlade s ust. C.s.p. a uznesením zo dňa 11.03.2019 č.k. 19C/146/2018-71 vyzval žalovanú, aby sa písomne vyjadrila k žalobe, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila dôkazy, na ktoré sa odvoláva, označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva. Zásadným sa tak javí, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe (čl. 77) neuviedla skutkové tvrdenia, ktorými by spochybnila tvrdenie žalobkyne týkajúce sa existencie nezákonných rozhodnutí, za spornú považovala len výšku škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Existenciu nezákonného rozhodnutia žalovaná nespochybnila ani vo vyjadrení na repliku žalobkyne, a to v podaní zo dňa 02.09.2019(čl.93) ani do vyhlásenia dokazovania za skončené. Súd prvej inštancie tak rozhodujúc o nároku žalobkyne postupoval správne, keď mal za nespornú existenciu nezákonných rozhodnutí. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd neprihliadol na argumentáciu žalovanej uplatnenú až v odvolacom konaní, a to vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne, v ktorej namietala aj nesplnenie prvej zákonnej podmienky zodpovednosti za škodu, a to existenciu nezákonného rozhodnutia .

11. K námietke žalovanej, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyporiadal s tým, či boli splnené procesné podmienky uvedené v ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., odvolací súd poukazuje na bod 38 odôvodnenia rozhodnutia. Nakoľko obe nezákonné rozhodnutia boli vydané tým istým orgánom verejnej moci (Okresným úradom Bratislava, Odborom výstavby a bytovej politiky, so sídlom I. XX, XXX XX O.), obe rozhodnutia boli vydané v tom istom správnom konaní (spis. zn. R.-R.-XXXX/XXXX/GRJ) a týkajú sa tých istých účastníkov správneho konania, je správnym konštatovanie súdu prvej inštancie, že obe nezákonné rozhodnutia boli vydané v tom istom konaní. K námietke žalovanej, že žalobkyňa si v rámci predbežného prejednávania nároku na náhradu škody uplatnila inú výšku škody, čo považovala za rozpor s ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., odvolací súd poukazuje na bod 39 odôvodnenia rozhodnutia. Z obsahu návrhu na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.06.2018 vyplýva, že žalobkyňa si voči žalovanej uplatnila nárok v celkovej výške 1303,58 eur, a to titulom prvého nezákonného rozhodnutia sumu vo výške 916,16 eur a titulom druhého nezákonného rozhodnutia sumu vo výške 387,42 eur. Ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k rozsahu uplatneného nároku stanovuje len podmienku, že poškodený môže na súde požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Nakoľko predmetom predbežného prerokovania bol nárok žalobkyne na náhradu škody za vypracovanie znaleckého posudku H.. S. v sume 275 eur a jeho doplnenia v sume 40 eur, tento jej nárok uspokojený nebol, a tento nárok si uplatnila z totožných nezákonných rozhodnutí, bola splnená podmienka uvedená v ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. Bez vplyvu na uvedené je tak skutočnosť, že v tomto konaní si žalobkyňa uplatnila nárok v nižšom rozsahu ako v predbežnom prerokovaní. Vo vzťahu k námietkam žalovanej, že právna úprava trov konania v správnom konaní a súdnom konaní nie je totožnou, je potrebné poukázať na ust. § 31 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb, ktoré okrem iného umožňovalo správnomu orgánu uložiť účastníkom konania, aby nahradili trovy, ktoré vznikli ich zavinením, ostatným účastníkom konania. Správnosť záverov súdu prvej inštancie nie je spôsobilou spochybniť ani argumentácia žalovanej v odvolacom konaní, že o trovách správneho konania bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím č. R.-O.-R.-XXXX/XXXX/GRJ zo dňa 30.04.2018. Vychádzajúc z toho, že žalovanou predložené rozhodnutie bolo vydané v roku 2018 a súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol až dňa 10.03.2020 a tento prostriedok procesnej obrany bol žalovanou uplatnený až v odvolacom konaní, nemožno ho považovať za prostriedok procesnej obrany, ktorý nemohla žalovaná použiť bez svojej viny v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) C.s.p.), preto na túto obranu žalovanej odvolací súd neprihliadol.

12. K námietke žalovanej o tom, že príčinou vzniku tvrdenej škody bolo dobrovoľné rozhodnutie žalobkyne v správnom konaní predkladať dôkazy a dať sa právne zastúpiť, pričom zákon jednoznačne ustanovuje, že tieto náklady je povinná znášať sama (princíp solidarity trov konania v správnom konaní) odvolací súd neprihliadol a v plnej miere odkazuje na názor súdu prvej inštancie o existencii príčinnej súvislosti medzi vydanými nezákonnými rozhodnutiami a uplatnenou škodou. Zhoduje sa s ním v tom, že ak by nebolo začalo konanie o vyvlastnení, žalobkyňa by nemala potrebu sa v ňom brániť, nenastala by situácia, že by potrebovala právne poradenstvo pri uplatňovaní svojich práv a nebolo by potrebné ani dokazovanie preukazujúce hodnotu predmetných nehnuteľností. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej zo dňa 15.05.2017 č. XXXXX/XXXX/SV/XXXXX vyplýva, že znalecký posudok č. XX XXXX, na základe ktorého bola stanovená náhrada za vyvlastnenie dotknutého pozemku nebol žalobkyni doručený, aby sa k nemu mohla vyjadriť. Preto je dôvodnou argumentácia žalobkyne, že za účelom svojej právnej ochrany si dala vypracovať znalecký posudok a následne aj jeho dodatok. Postoj žalovanej k existencii príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou a nezákonnými rozhodnutiami by znamenal, že pokiaľ by sa poškodený v priebehu konania riadiacom sa ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní účinne bránil ním zvolenými prípustnými právnymi prostriedkami (vrátane vypracovania znaleckého posudku predkladaného v správnom konaní a zvolenia si právneho zastúpenia na ochranu jeho práv v správnom konaní) v dôsledku ktorých mu vznikli náklady, štát by nikdy nemohol zodpovedať za žiadnu škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak ich podkladom bolo nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci v konaniach podľa zákona o správnom konaní. Uvedená odvolacia argumentácia žalovanej je preto nedôvodná a je v priamom rozpore s ust. § 18 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z.z. podľa ktorého náhrada škody zahŕňa aj náhradu nákladov účelne vynaložených. Nebolo sporným, že vyvlastňovacie konanie začalo na návrh NDS podaným dňa 02.02.2016, pričom tak znalecký posudok vypracovaný H.. R.Á. S. ako aj jeho dodatok, boli vypracované počas vyvlastňovacieho konania a to za účelom posúdenia, či znalecký posudok objednaný NDS (ako aj jeho následný dodatok) je vypracovaný v súlade so zákonom a zohľadňuje skutočný stav týkajúci sa primeranej náhrady za vyvlastňované nehnuteľnosti.

13. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj odvolacie námietky vo vzťahu k nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), dôsledkom ktorej nebolo odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje odvolací súd za podstatné v súvislosti s vyporiadavaním sa s odvolacími námietkami žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, v ktorom podľa názoru odvolateľky absentuje riadne odôvodnenie zodpovedajúce ust. § 220 ods.2 C.s.p.. Zdôrazňuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca a nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich

súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku uplatnenému v žalobe jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za medzi stranami nesporné, resp. preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietke odvolateľky nie je možné v tomto smere priznať úspech.

14. Vo vzťahu k námietkam žalovanej, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

15. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje nedôvodnosť odvolania žalovanej, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania (nenapadnutého odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods.2 C.s.p., ako vecne a právne správne potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).